

Poutník

Poupata

1. Šel pouští starý poutník, měl jeskyň slov - svůj dům,
a jak kráčel, slůvka sbíral a pravdou utřel stůl,
byl všude, ale žádný neznal jeho tvář,
a každý, kdo o něm mluvil, vypadal jak lhář.

R: Pravda a lež, on znal ten rozdíl snad jako jediný,
když v podvečer svůj příběh vyprávěl
o suchém chlebu šťastných lidí,
o prázdném džbánu, co se stydí
za ty, jimž víno donášel až k ústům.

2. I u nás jednou spával, sám tomu nevěřím,
a všem okolo prý dával a smál se u dveří,
snad dodnes stařec chodí, má hodně nebo nic,
a všechny za nos vodí, když ukazuje líc.

R:

3. Vítr dávno v poušti zavál řetěz stop, co on vryl,
šedou tvář stín zakrýval a k suchému chlebu víno pil ...